

Epidemihuse for det Amt, det Distrikt eller den By, hvor Patienterne havde Bopæl. Dette blev forandret ved Loven af 10. Maj 1915, hvorved den lokale Begrænsning slettedes. Derefter opstod der ganske naturligt Krav om at faa nogle af de Udgifter refunderet, der ved denne Slettelse kunde paaføres Sygehuse, der i og for sig ikke havde noget lokalt Ansvar for de epidemiske syge, der nu blev indlagt paa Sygehuset, og Foreningen af Sygehuses Bestyrelser har, som man vil se af Bemærkningerne, gjort gældende i et Andragende til Ministeriet, at „da Patienter herefter har Adgang til Indlæggelse til vederlagsfri Behandling paa det nærmeste Epidemisygehus, uanset om dette ligger indenfor eller udenfor hans Opholdskommune, vil der efter Omstændighederne blive paaført det Amt eller den Kommune, hvis Sygehusforhold er i den bedste Orden, Udgifter til Fordel for andre Amter eller Kommuner, der ikke ofrer saa meget paa Sygehusforholdene, idet det Beløb, en Patient koster pr. Sygedag, ikke kan dækkes af de i Loven fastsatte Takster“. Den danske Købstadforening, Amdsraadsforeningen i Danmark, Københavns Magistrat og Sundhedsstyrelsen har tiltraadt Henvendelsen. Jeg har ment, at de saaledes fremsatte Ønsker burde imødekommes derigennem, at det Beløb, der udredes i Henhold til den gældende Lovs § 34, Stykke 2, forhøjes med 2 Kr., saaledes som det fastsættes i det nye 3die Stykke, som jeg har citeret af Lovforslaget. Ved Loven af 1922 er de i § 34 i Epidemiloven af 10. Maj 1915 fastsatte Takster for Refusion af Udgifterne til vederlagsfri Behandling af visse smitsomme Sygdomme, henholdsvis 3 Kr. og 2 Kr., forhøjet for Finansaaret 1921—22 til henholdsvis 5 Kr. og 4 Kr., for Finansaaret 1922—23 til henholdsvis 4 Kr. 50 Ø. og 3 Kr. 50 Ø. og for Finansaaret 1923—24 til henholdsvis 4 Kr. og 3 Kr.

Fra Foreningen af Sygehusbestyrelser er der indsendt Andragende om, at Taksterne i Epidemilovens § 34 maa blive forhøjet saaledes, at de for Finansaaret 1922—23 gældende Takster af henholdsvis 4 Kr. 50 Ø. og 3 Kr. 50 Ø. bliver gældende baade for Finansaaret 1923—24 og for senere Finansaar. Af de fremførte Grunde har jeg ment at kunne tiltræde Andragendet om, at der sker en Forhøjelse, idet det stadig maa siges, at de gældende Takster ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen i Lovforslagets § 2 tager da Sigte paa at ændre dette Forhold, idet det foreslaas, at „de i § 34, 1ste Stykke, nævnte Takster

for Refusion af Udgifterne til vederlagsfri Behandling af visse smitsomme Sygdomme, henholdsvis 3 Kr. og 2 Kr., forhøjes for Finansaarene 1924—25 og 1925—26 til henholdsvis 4 Kr. og 3 Kr.“.

Jeg anbefaler dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Udgifterne derved vil for Staten andrage ca. 300.000 Kr.

Jeg skal derefter tillade mig at fremsætte Forslag til Lov om Fangst, Fiskeri og Jagt i grønlandske Farvande m. v. Dette Lovforslag er nødvendiggjort ved den Erhvervsudvikling, der har fundet Sted, og som ganske sikkert fortsat vil finde Sted, i Grønland, ved Grønlands Kyster og i Havet udenfor Grønland, navnlig udenfor Grønlands Vestkyst. De ældgamle nationale Erhverv i Grønland, navnlig Sælfangst, slaar ikke mere til. Grønlønderne har allerede i flere Aar ikke kunnet finde deres Udkomme ved disse gamle Erhverv, og Styrelsen af Kolonierne i Grønland har forlængst taget Spørgsmaalet op til praktisk Prøvelse og har faaet Grønlønderne til i ikke ringe Udstrækning at gaa over til Fiskeri i Stedet for den gammeldags Fangst af store Sødyr. Det er Danskerne, der har lært Grønlønderne Nyttens af at gaa paa Fiskeri. Oprindeligt havde Grønlønderne den Opfattelse, at Fiskeri var noget, man kun i alleryderste Nødsfald burde beskæftige sig med, men efterhaanden er det blevet en almindelig Betragtning i Grønland, at det bliver nødvendigt for Befolkningen at ty til Fiskeriet for overhovedet at klare sig. Foreløbig er det særlig Søterritoriet og de indre grønlandske Farvande, navnlig Fjordene, der har afgivet Basis for det grønlandske Fiskeri, men frem i Tiden vil Grønlønderne ganske sikkert blive i Stand til at gaa ud paa det internationale Farvand for at deltage i Fiskeriet der, saafremt der viser sig Mulighed for at bygge noget paa Fiskeriet udenfor Territorialgrænsen. Viser det sig, at der kan blive stort Fiske udenfor Territorialgrænsen, er det jo uomtvisteligt, at Grønlønderne ikke vil blive ene om at fiske der. Ved Islands, Norges og Færøernes Kyster er der som bekendt til Tider store Fiskestimer, og det har været nødvendigt at fastsætte internationale Bestemmelser for disse Landes Kyster, idet der til Tider kommer store Mængder af fremmede Fiskefartøjer til Farvandene der for at udnytte Havets Rigdomme. Der kan neppe være Tvivl om, at noget lignende fremtidig vil gøre sig gældende, saafremt der er Muligheder derfor, i Havet udenfor Grønlands Kyster. Fremmede Fiskere vil møde der, hvad de ogsaa har Ret til, og deltage i